Nadal - Nadal

Per Administrador el dt., 25/12/2012 - 09:00

Is 9, 1-3.5-6
Tit 2, 11-14
Lc 2, 1-14

Is. El profeta de l'esperança, amb dues imatges: poble a les fosques-veu una gran llum i un nen per a nosaltres- amb les insígnies de Déu, ens parla de tots temps amb les seves foscors i les seves possibilitats. Un poble a les fosques és un poble que viu sota els opressors de tota mena i sota tota mena d'opressions. Però el profeta mira cap endavant i veu l'acció de Déu sempre present, que trosseja els jous, que crema les botes dels soldats, que allibera, i aquest alliberament és llum i goig. En la segona imatge presenta un nen. Un nen és una persona feble, necessitada, incapaç de viure per si mateix, ho ha d'aprendre tot. En Israel, a més socialment, els nens amb les viudes i els estrangers eren els més pobres del país. El noi que ens presenta el profeta, com Jesús, rep de Déu la seva mateixa autoritat: és Déu Pare, Déu heroi (Déu fort), príncep de pau, conseller prodigiós, que fonamenta tot sobre el dret, la justícia i la misericòrdia. El noi d'Isaïes té els trets de Jesús, del Messies, de la presència humana de Déu. I aquest noi és un fill que ens ha estat donat. Tenim amb ell lligams de sang, vincles familiars. Llegida per a nosaltres avui aquesta lectura, quan la pobresa és cada vegada més gran, i els problemes s'estenen per amples capes de la societat, sembla que tot és foscor, tenebres, nit. Però també hi ha llum: les consciències de les persones es van desvetllant, el banc d'aliment ha doblat els recursos de l'any passat, grups de la societat civil lluiten en favor dels desnonats, Caritas es desviu per tothom, les veus en defensa dels drets socials cada vegada se senten més, que les persones han de ser el primer de tot comença a ser una esperança, etc. Titus. Sant Pau també parla de foscor i d'esperança, però parla més d'esperança, de la manifestació definitiva del Crist. Pau , després de la vida, mort i resurrecció de Jesucrist, reflexiona com aquest Jesús ha estat la revelació de l'amor de Déu, que vol salvar totes les persones, i vol fer d'elles *un poble ben seu, apassionat per fer el bé*. I demana que els cristians visquen amb sobrietat, justícia i pietat. Aquesta manera de viure envaeix les tres grans dimensions de la persona humana: la relació amb un mateix, amb el altres i amb Déu. En el temps actual, per als cristians que tenen recursos, la sobrietat pròpia pot ser una possibilitat d'ajudar als altres, al menys evoca la nostra responsabilitat personal. La justícia és bàsicament una virtut social, i el cristià s'ha de plantejar si el tracte que dóna als altres és el mateix que hom voldria per a si. La pietat apunta a la nostra relació amb Déu, si som honestos davant d'ell, si el nostre servei és humil, agraït i generós. Lluc. L'evangeli del naixement es pot llegir des de moltes perspectives, aquí presento dues. Una de Sant Pau i altra de Sant Ignasi. A Sant Pau el sorprèn que Déu, podent triar tot pel seu Fill, tries la pobresa, i ho formula preciosament dient-nos alhora la qualitat de la seva humanitat i de la seva pobresa:, *el Senyor, essent ric, es va fer pobre, perquè nosaltres ens enriquíssim amb la seva pobresa*. Pau subratlla que Déu ha triat fer-se home des d'avall, des de la pobresa, des de la situació d'homes i dones que ho passen malament, amb dificultats per viure. Però veu en aquesta pobresa voluntària de Déu la possibilitat de què la condició humana pugui assolir la grandesa del misteri de Déu, el seu amor i la seva solidaritat. L'home, la persona humana, "és allò que Déu s'ha fet", *el qui és la Paraula s'ha fet home.* La dignitat de l'home no radica en el seu tenir, en la seva riquesa, sinó en el seu ésser, en el seu cor, en la seva estima, en la seva divinitat. La pobresa de Betlem és tota una pedagogia de Déu, que ens ha de fer pensar, I per a Sant Ignasi, davant d'aquest misteri, l'admira la magnitud i profunditat de l'amor de Déu i ens fa demanar "coneixement intern del Senyor, que per mi s'ha fer home (nen), per tal que més l'estimi i el segueixi". Si per als evangelis ser cristià és seguir a Jesús, Sant Ignasi cerca les bases del seguiment, i les troba en el coneixement i en l'amor. Seguir Jesús vol dir que faig meus els seu valors, els seus interessos, el seu esperit. Per tant, només el seguiré si l'arribo a conèixer a fons i a estimar-lo. Ignasi vol que això ho fem contemplativament, és a dir, mirant les persones que intervenen en el misteri del naixement, sentint el que diuen, i veient el que fan. Vol que ens impliquem en el misteri de Betlem, perquè copsem que tot el que contemplem és un misteri d'amor i de presència de Déu. Ens invita mirar les persones (Josep, Maria, el nen, els pastors, l'àngel) i a endinsar-nos en els seus pensaments, sentiments, desigs, estats d'ànim... Ens anima a sentir el que diuen (paraules i silencis), a estar atents a les paraules que diuen els personatges`, i guardar-les en el cor, com fa Maria, per meditar-les, fer-les seves. L'àngel parla d'una bona nova; dels trets per a conèixer-la. Els àngels de la glòria de Déu i de la pau a la terra. Els pastors parlen d'anar a Betlem i contar tot el que han sentit. Finalment vol que veiem el que fan. Com Josep i Maria deixen casa seva i van a Betlem, com se troben sense lloc, com preparen l'establia, com ve el part, el nen que neix ,... Sant Ignasi respon la pregunta que encara no poden respondre Maria i Josep: "què serà d'aquest nen". I contempla els treballs dels pares "per tal que el Senyor sigui nat en summa pobresa, i, al cap de tants treballs, de fam, de set, de calor i de fred, d'injúries i afronts, per morir en creu, i tot això per mi".